

בבית המשפט העליון

רע"פ 2487/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: אייל אבולפיה

נגד

המשיבה: עיריית רמת גן

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 24.3.2015, בעפ"א 34506-02-15, שניתן על-ידי כב' השופט הבכיר צ' גורפינק

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, בעפ"א 34506-02-15 (כב' השופט הבכיר צ' גורפינקל), מיום 24.3.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים ברמת גן, בחע"מ 51846-01-14; חע"מ 51897-01-14; חע"מ 51863-01-14; וחע"מ 51853-01-14 (כב' השופט א' טלע), מיום 29.12.2014.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגשו ארבעה כתבי אישום, בגין ביצוע עבירות של חנייה במקומות אסורים בעיר רמת גן, בניגוד להוראות חוק עזר לרמת גן (העמדת רכב וחנייתו), התש"ס – 1980. המבקש הגיש בקשה לביטול הקנסות בתוך 30 ימים מהמועד בו הומצאו לו הדו"חות, ובחלוף למעלה משנה נדחתה בקשתו, והוא הגיש בקשה להישפט. המבקש טען בפני בית המשפט לעניינים מקומיים ברמת גן, כי

חלה התיישנות על העבירות שביצע, שכן לפי סעיף 225א(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב – 1982 (להלן: החסד"פ), אין להגיש כתב אישום אם עברה למעלה משנה מיום ביצוע עבירת הקנס. ביום 29.12.2014, הרשיע בית המשפט לעניינים מקומיים ברמת גן את המבקש בעבירות שיוחסו לו בארבעת כתבי האישום, לאחר שדחה את טענת ההתיישנות שהעלה המבקש, וכן טענות נוספות, בקובעו כי:

"אין מחלוקת כי לנאשם [המבקש] הומצאו הודעות קנס בגין העבירות שביצע בתוך שנה ממועד ביצוען [...] אמנם, כתב האישום הוגש בחלוף למעלה משנה, אך זאת בגין הגשת הבקשה להישפט שהגיש הנאשם [המבקש] בחלוף הזמן לאחר שבקשתו לביטול הדו"חות נדחתה [...] אין הוראות החוק קובעות – כפי שביקש הנאשם [המבקש] לקרוא לתוכן – כי על ההליך כולו להסתיים בתוך שנה ממועד ביצוע העבירה".

3. באותו מועד, גזר בית המשפט לעניינים מקומיים ברמת גן את דינו של המבקש. בגזר דינו, נתן בית המשפט דעתו לטענות המבקש, לפיהן קיימת מצוקת חנייה קשה באזור מגוריו, וכי יש מקום להקל עימו נוכח העובדה כי מדובר בעבירות קנס שהודעות בגינן הומצאו בשנת 2011, אך העבירות התבררו רק בשנת 2014. בהתאם לכך, הושת על המבקש קנס בסך 800 ₪, בגין כל עבירות החנייה בהן הורשע.

4. המבקש ערער על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו. ערעורו של המבקש הצטמצם לטענת חלוף הזמן, כפי שהועלתה בפני בית המשפט לעניינים מקומיים ברמת גן. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש בציינו, כי "נימוקו של בית משפט קמא עומד במבחן הביקורת, ובמקרה זה, מאחר שכתב האישום הוגש אמנם למעלה משנה לאחר ביצוע העבירות, אולם הוגש בתוך המועד שלאחר דחיית בקשתו של המערער [המבקש] לבטל את הדו"ח, ההתיישנות אינה חלה במקרה זה וניתן היה לדון את המערער [המבקש]".

הבקשה לרשות ערעור

5. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. בבקשת רשות ערעור שהגיש נטען, כי שגה בית המשפט לעניינים מקומיים ברמת גן, עת הרשיעו בעבירות שיוחסו לו, וזאת נוכח העובדה כי מדובר בעבירות שהתיישנו. המבקש הוסיף ונטען, כי עניינו מעורר סוגיה משפטית כבדת משקל, שכן משהשתתה הרשות במתן המענה לבקשה לביטול הקנס, נוצר מצב לפיו הוא נותן את הדין הוא בגין העבירות שביצע, לאחר למעלה משנתיים מיום ביצוען.

דיון והכרעה

6. הלכה מושרשת היא, כי רשות ערעור לבית משפט זה "בגלגול שלישי" תינתן במשורה, ורק במקרים אשר הדיון בהם מעורר שאלה משפטיות נכבדה או סוגיה עקרונית רחבת היקף, החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, וכן במקרים חריגים המגלים חוסר צדק או עיוות דין כלפי המבקש (רע"פ 5166/14 קרופצקי נ' מדינת ישראל (5.5.2015); רע"פ 113/15 אעלמי נ' מדינת ישראל (20.1.2015); רע"פ 8992/14 רפאל נ' מדינת ישראל (20.1.2015)). עיינתי בבקשה ובנספחיה, ולא ראיתי מקום להיעתר לה, שכן טענותיו של המבקש אינן חורגות מד' אמותיו של עניינו הפרטי. כמו כן, אינני סבור כי נגרם למבקש עיוות דין, ואף לא מתקיימים בעניינו שיקולי צדק, אשר מצדיקים לקיים הליך שיפוטי נוסף. מנימוקים אלו בלבד, דינה של בקשת רשות הערעור להידחות.

7. גם לגופם של דברים, אין בטענותיו של המבקש כדי להצדיק היעדרות לבקשתו. אשר לטענת ההתיישנות שהועלתה על-ידו, סעיף 225א(א) לחסד"פ קובע כי "עברה שנה מיום ביצוע עבירת קנס, לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו בענינה הזמנה לפי סעיף 222 או הודעת תשלום קנס לפי סעיף 228(ב)" ככלל, בעבירות ברירת משפט קלות יחסית, כדוגמת עבירות קנס, קבע המחוקק כי לא יוגש כתב אישום או הודעה על תשלום קנס בחלוף שנה ממועד ביצוען. זאת, בין היתר, כדי לאפשר לאזרח להציג את הגנתו סמוך ככל הניתן לאירוע המיוחס לו (בג"ץ 1618/97 סצ'י נ' עיריית תל אביב-יפו, פ"ד נב(2) 542 (1989)). ואולם, סעיף 225א(ב) מוסיף וקובע, כי "אין באמור בסעיף קטן (א) כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש להישפט לפי סעיף 229, אף אם עברו המועדים הקבועים בסעיף קטן (א)".

כלומר, מקום בו ביקש המבקש להישפט, מגבלת הזמנים אינה חלה בעניינו. הוראות החוק בעניין זה ברורות, והמסקנה היא כי צדק בית המשפט לעניינים מקומיים ברמת גן עת הרשיע את המבקש במיוחס לו, והיה מקום לדחות גם את ערעורו.

8. לצד זאת, אציין כי ייתכן שיש מקום לבחינה מחודשת של אחד ההיבטים שהוזכרו בבקשה. סעיף 229(א) לחסד"פ קובע, כי:

" (א) מי שנמסרה לו הודעת תשלום קנס, ישלם, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, את הקנס הנקוב בהודעה, לחשבון שצויין בה, זולת אם פעל באחת מדרכים אלה:

(ב) הגיש לתובע, תוך שלושים ימים מיום ההמצאה, בקשה לביטול כאמור בסעיף קטן (ג), ולעניין בקשה לביטול כאמור לגבי עבירת תעבורה מהטעם שהעבירה בוצעה שלא בידי מי שקיבל את ההודעה, ובעל הרכב מבקש להוכיח מי נהג ברכב, העמידו או החנהו, בעת ביצוע העבירה, או למי מסר את החזקה ברכב, כאמור בסעיף 27ב לפקודת התעבורה – אם הגיש לתובע את הבקשה לביטול בתוך תשעים ימים מיום ההמצאה; החלטת התובע בבקשה לפי פסקה זו סופית, ואולם רשאי הנקנס להודיע על רצונו להישפט".

9. בהתאם לאמור בסעיף, למקבל קנס עומדים 30 או 90 ימים, לפי העניין, מיום קבלת הודעת הקנס, להגיש בקשה לביטולו. ואולם, סעיף 229(ג) הדן בסמכותו של תובע לבטל את הודעת הקנס, אינו מציין מהי התקופה המוקנית לתובע לצורך מתן מענה לבקשה לביטול הקנס. עובדה זו עשויה לפתוח פתח להשתהות בלתי סבירה מצידה של הרשות עד למתן מענה לבקשה לביטול קנס. המשיבה לא הגישה תגובתה לעניין זה, למרות שהתבקשה לכך, ויש לתת את הדעת לטווח הזמנים המירבי שיינתן לרשות, לצורך מתן מענה לבקשה לביטול קנס.

10. נוכח האמור לעיל, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, י"ז באייר התשע"ה (6.5.2015).

ש ו פ ט

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 15024870_I02.doc יא
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il